

ката, извъртѣхъ я, а той все още бѣше живъ. Хъркаше като свиня и се извърташе на четири страни — уплашихъ се; трѣбваше най-сетнѣ живъ да го изгоримъ въ негасенъ киречъ. Много го сѣжелявахъ, силенъ човѣкъ бѣше, но нѣмаше какво да се прави. Кушчуоглу заповѣда, и Вейсъ не трѣбва да се противи: не зная пакъ защо го убихме; освѣнѣ дрѣхитѣ, съ които бѣше облѣченъ, въ него не намѣрихме нито счулена пара.

— Ти слугуваше съ ножътъ си на Кушчията, а пакъ азъ съмъ разумътъ му, и затова зная защо го убихме. Попа бѣше баща на златокосата Марина, на сная гяурка, която тичаше подиръ Кушчуоглу навсѣкждѣ. Попътъ я намѣри и я прокълна по гяурски, а пакъ Кушчията ми заповѣда да те пратя да испроводишъ попа, заедно съ проклятието му, на онзи гяурски свѣтъ.

— Както бѣше заповѣдано, така се и изпълни, тъй бѣше волята му. И попа не ми тѣжи на съвѣстѣта; той е гяуринъ, правовѣрни свидѣтели нѣма; нито шерията, нито кадия нѣма да ми намѣрятъ нѣкаква вина. Мжчи ме мене дѣтето, рожбата на Емине.

— Ама че си билъ простакъ! Кушчията залюби Емине, а Емине залюби Кушчията и съ отвръщение глѣдаше на свойтъ плодъ отъ мжжа си Хюсейна: случватъ се по нѣкога такива прищевки въ женитѣ! тя се подмелкна на Кушчията, засмѣ му се, а той ме повика и ми каза: земи дѣтето и го занеси на Вейса за да го испроводи на небето или въ ада, само да го нѣма на този свѣтъ. Ти разби главата на младенеца отъ камакътъ и го хвърли на псетата да го изѣдхтъ, а сетнѣ застрѣли съ пушка и бащата Хюсейнъ-Ага.

Вейсъ въздъхна и турн ржката си на главата.

— Истина е, истина е; но Хюсейнъ самъ искаше да ме убие и идяше на срѣща ми съ пушката, азъ само го испрѣварихъ; но младенецътъ, нещастниятъ младенецъ, правовѣрната душа! Богъ ще ме накаже за това.

Той дълбоко се замисли.

Онбашийтъ слушаше и си подсукваше чернитѣ му-стаци.